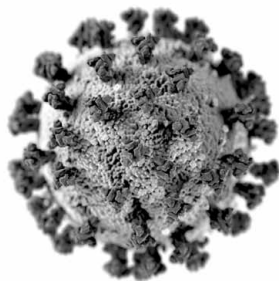

Křesťanství, virus a vakcína

Ten, kdo nás spolu s vámi staví na pevný základ v Kristu a kdo si nás posvětil, je Bůh. On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil. (1 K 1,21–22)

V Oxfordu prý brzo vyvinou účinnou vakcínu proti covid-19. Už teď se prý ukazuje, že na ni dobře reagují zvláště starší lidé. Ale nejen v Anglii, po celém světě se od letošního jara pokoušejí vyvinout očkovací látku, která by zásadně změnila běh nynějších událostí. Národní vlády do výzkumu dávají miliardové obnosy, je to nadějně. Otázkou ale je, jak dlouho imunita vydrží, ukazuje se totiž, že kdo nyní prodělal koronavirus, je sice proti této nemoci imunní, a tudíž bezpečný i pro své okolí, ale jen na tři měsíce, pak se může i u něj nemoc znovu projevit. Zdá se, že virus z Wu-chanu v sobě skrývá velkou odolnost proti zatím všem snahám vědců, ale i schopnostem imunitního systému člověka. A navíc imunologové říkají, že už tady s námi zůstane napořád, jako jiné viry, akorát že si na něj lidstvo časem zvykne, takže nebude tak globálně nebezpečný – než se ovšem zase objeví nějaký jiný, protože epidemie a pandemie provázejí člověka, co je lidstvo lidstvem.

No a s křesťanstvím je to vlastně úplně stejné. Vyskytlo se v Palestině za císaře Tiberia a do celého světa ho roznesli misionáři. Jako doslova globální nákaza se rozšířilo na všechny kontinenty, a není divu, že lidé na to reagovali podobně jako na dnešní koronavirus. Bránili se mu se vši vehemencí, likvidovali křesťanské „bacionosiče“, pálili je, izolovali od ostatní populace, ale marně. Hledali „vakcínu“, leccos vyzkoušeli, ale víra v Krista prokázala velikou odolnost proti všem pokusům nemoc pocházející z Izraele navždy vymýtít. I když nemoc... Víme, že virus z Betléma je paradoxně nákaza, která hubí vir zvaný hřích a přináší zdraví. Podobně jako penicilinová plíseň hubí bakterie.

Dodnes ale netušíme, proč se někteří lidé křesťanstvím nakazí, ale jiní víru v Krista nechtnou?! Jako by doopravdy měli někteří v sobě odolné protilátky proti Ježíšovu vlivu. To ale není v tuto chvíli náš hlavní problém, my jsme to od Ježíše a nositelů jeho nákazy chytli, vyrovnáváme se ale s něčím jiným. Lidstvo si totiž po dvou tisících letech na virus zvaný křesťanství docela zvyklo, takže si namnoze vytvořilo kolektivní imunitu. Ale co hůř, především my křesťané a křesťanské národy jsme si na Ježíše zvykli, takže jsme vůči víře v Krista imunní, Ježíšova nákaza s námi už celkem nic moc nedělá. Konečně, podívejme se kolem sebe...

Problém je v tom, že nám byla do těla vpravena jen malá dávka křesťanství. Víra nepatrná jako zrnko hořčice, která měla z počátku schopnost hory přenášet, ale my jsme zapomněli, že to nestačí. Nestačí, že nás Ježíš uzdravil a byl nám dán závdavek Ducha svatého, jeho první splátka. Neuvedomili jsme si, že s jednorázovým „očkovaním“ nelze vystačit provždy. Potřebujeme nové a nové naplňování svatým Duchem, potřebujeme být časem opět přeočkováni Ježíšem a pak znovu a znovu, jinak se se v nás stará nákaza, totiž hřích a duch nesvatý, znovu projeví s velikou silou. A co je nejhorší, víra v Krista se stane neúčinnou.

Kdo se totiž nenechá včas přeočkovat Duchem svatým, ocitá se ve velikém riziku, že se ho zase zmocní hřích. Bude to bolestná zkušenost, možná na dlouho dobu paralyzující, ale když to přežije, když se s pomocí Boží uzdraví, získá opět na čas silnou imunitu. Přesně jak to popsal apoštol Pavel: „Kde se rozmohl hřích, tam se ještě mnohem více rozhojnila milost.“ Hrozí ovšem velké nebezpečí úmrtí, že totiž křesťan opakovanou nákazu nepřežije a definitivně na Krista zanevře, opustí církev a oddá se zlému. Proto je tak nutné dát se včas a znovu přeočkovat vakcínou, která byla lidem dána o Letnicích. Aplikuje se skrze víru prostřednictvím pokorné a vytrvalé modlitby.

V Oxfordu snad tedy brzo vyvinou účinnou očkovací látku proti covid-19, kéž by se tak stalo. Ovšem na téže univerzitě v minulém století studoval a posléze přednášel známý křesťan Clive Staples Lewis, a ten mj. napsal: „Aby (Kristus) lidem předal život, jaký má sám – po způsobu dobré nákazy, jak říkávám – přišel na svět a stal se člověkem. Každý křesťan se má stát Kristem v malém. Stát se křesťanem zkrátka a dobře k ničemu jinému nesměruje.“ A to je dobrý důvod dát se Ježíšem nejen kvůli sobě znovu přeočkovat.

Bronislav Matulík

Na moři v době koronavirové

Říjnová depeše Jirky Čecha a jeho nejhorší zážitek

Napsal mi Broňa, že bych měl poslat depeši s komentářem, jak se vede jachtařovi v době koronavirové. Pokynů svého pastora by měl jeden dbát, tedy tak činím, sedám k notebooku a píšu.

Na Jadran jsem po letní vynucené pauze odjel ve druhé polovici září s tím, že mne čeká pět týdenních turnusů. Dílem kurzy – příprava na získání chorvatské licence k vedení lodi, dílem tzv. „přeplavby“ což jsou v podstatě výlety se vzdálenějším cílem, aby se naplulo víc mil a posádka získala jakous-takous představu, jak vypadá skutečná plavba na moři.

V Chorvatsku, pokud jsem měl možnost pozorovat, se epidemie projevuje pouze tím, že do obchodů, kanceláří, bank a na poštu vás pustí jen s rouškou. Jinak je zde vše normální včetně restaurací, kterých je ale velká část stejně zavřená, protože je po sezoně.

Počasí je tu letos na říjen netypické. Střídají se dny bez větru se dny, kdy to hučí tak, že jeden kouká schovat se před větrem do přístavu. Převážně je tu zima, takže většinu doby je jeden ve svetru a v bundě. (Na Baltu mi bývá příjemněji).

To vše není pro moji depeši podstatné, psát chci o něčem jiném. Totiž o zážitku, který patří mezi ty nejhorší za celou moji padesátiletou jachtařskou kariéru.

Posádky si jeden nevybírám.

(Samozejmě něco jiného je, když jedeme s Janou a kamarády z jachtklubu. Léta se známe, víme, co od koho očekávat a víme, že se na sebe navzájem můžeme spolehnout.) Třetí týden letošního podzimu jsem nabral na palubu patnáctimetrové lodi šest urostlých svalovců. Hned první večer jsem zjistil, že to v žádném případě abstinenti nejsou. Nejsou, no tak nejsou. Já tu nejsem od toho, abych dospělý chlapy vychovával, že. Předposlední den jsme jeli přes celou noc. (Mimochodem plachtění v noci, pod klenbou hvězd já mám hrozně rád.) Nad ránem, už začínalo být vidět, jsem seděl v kajutě nad mapou, když mne z práce vytrhnul

řev. Vyletěl jsem ven a asi 30 až 50 metrů za lodí vidím ve vodě plavat chlapa. V té chvíli působil dojmem, že aktivně plave. Skočil jsem ke kormidlu a obracel loď zpátky. Zbytek posádky propadal panice a nebyl v té chvíli použitelný, ani kdyby nebyl pod alkoholem. Než jsme se k němu vrátili, zabralo nějaký čas, a jak jsme se k němu přibližovali, bylo jasné, že nebude spolupracovat. Ležel bezvládně na vodě s hlavou pod vodou, obličejem dolů. Zachytili jsme ho nejdřív za bundu lodním háčkem a přitáhli k zádi s tím, že ho vytáhneme. Zkoušeli jste někdy vytáhnout z vody bezvědomého stodvacetikilového chlapa navlečeného v mokrých hadrech? To nejde. Vyklouzává vám z rukou. Nakonec jsme mu přivázali k zápěstím provazy, další smyčku dali přes jednu nohu do rozkroku, ten nejstřízlivější z chlapů slezl po schůdkách do vody a zespoda ho nadzdvíhával. Podařilo se nám ho vytáhnout na podlahu kokpitu. Sice nereagoval, ale dýchal. Teda dýchal, chrčel a šla z něj pěna se zvratkama. Protáhnout ho do kajuty bylo v té chvíli nemožné. Obložili jsme ho dekama, aby ještě víc neprochladnul, sledovali, jestli dýchá a průběžně utírali zvratky. Otočil jsem loď a bez ohledu na plánovaný program jsem se snažil co nejdříve dostat do mariny s tím, že odtud zavoláme doktora. On totiž ještě kromě toho, jak padal, tak si o záď rozbil hlavu nad obočím a zřejmě přerazil nos. Měl jsem taky podezření z (lehčího?) otřesu mozku. Po nějakých dvou hodinách se začal probírat a hučením, mručením dával najevo, že potřebuje na záchod. Tam strávil necelou hodinu víceméně zvracením a pak se zvrhnul na kóji. Po příjezdu do mariny odmítal odvoz k lékaři a místo toho se sápal po dalším pivu. Nepral jsem se s ním. Myslím, že každý je dospělý a svéprávný, nebo aspoň měl by být, že.

Hodiny plavby do mariny jsem se klepal z rozčilení, co se mohlo stát, kdyby přepadl z lodi jen o hodinu dříve, kdy ještě byla tma. S největší pravděpodobností by se domů vracel v cínové rakvi a mne by čekalo tahání po soudech, protože za vše, k čemu na lodi dojde, zodpovídá kapitán. Kouřil jsem jednu cigaretu za druhou a modlil jsem se, děkoval jsem Pánu Bohu za to, že to dopadlo takhle.

Už několik let se, ač nerad, připravuji na to, že to bude moje poslední sezona na moři. Nejsem si jist, že tahle událost moje rozhodování neurychlí. Prožil jsem na lodi chvíle nezapomenutelné, za které Pánu Bohu děkuji, že jsem je mohl prožít. Zažil jsem horší, za které si ve velké většině mohu sám. Potvrdil jsem si Šalamounovo „je čas toho, je čas onoho“. V duchu připouštím, že příští depeši z moře už nebudu psát já, ale třeba Martin Pavlíček, který dorůstá (pokud mám právo a drzost hodnotit) do pěkného regatového jachtaře.

Sedím v lodi v dubrovnickém přístavu, posádka odešla do vsi. (Vždycky jsme chodili „do vsi“, i když to byl třeba Stockholm nebo Cannes). Doklepávám poslední řádky a přes půl Evropy zdravím.

Ještě mě napadá, pokud jsem to již neudělal dříve, z tohoto místa poděkovat soukenickým technikům a zvukařům, že mi umožňují sledovat jak shromáždění, tak i biblické hodiny i zde, na lodi.

Mává „Stará, rzí zasviněná kotva“ Jirka Čech

Chci vás povzbudit

Pastýřský list Davida Nováka, předsedy Rady Církve bratrské

Milé sestry, milí bratři,

ještě před pár dny byl provoz našich sborů a životů zpět v normálu, vypadalo to, že jsme z pandemie vyklouzli poměrně snadno a že se naší zemi podobně jako při jiných celosvětových katastrofách to nejhorší vyhnulo. Netvrdím, že se nic nestalo, že zvládnutí pandemie bylo přinejmenším pro některé vrstvy obyvatelstva jednoduché. Asi se ale shodneme, že to mohlo být podstatně horší, a to zvláště při srovnání s jinými zeměmi, kde téměř nebo úplně zkolabovalo zdravotnictví a lidé umírali po stovkách.

Nyní jsme v situaci, kdy je Česko na prvních místech na světě v poměrném počtu nakažených za týden, reálně hrozí přeplnění nemocnic a... nebudu pokračovat, špatných zpráv je okolo nás dostatek.

Tváří v tvář špatným zprávám se ukazuje, že jedno z bojišť je naše mysl. Jakkoli je třeba být informován, je zároveň třeba dávat si pozor, jak moc do sebe informace vpouštíme. Ne nadarmo Písmo hovoří o proměně mysli (Ř 12,1) a směřuje nás, nad čím máme přemýšlet (Ž 105,2; Fp 4,8).

Nepíšu, abychom ignorovali realitu, ale aby temná realita, která ovládá naši dobu, nebyla tím, co nás válcuje a doslova zaplavuje naši mysl. Chci nás povzbudit, abychom v těchto dnech do mysli, a tím i do srdce vpouštěli i Boží pohled a naději. Naděje tak, jak ji popisuje Písmo, totiž není naivním optimismem ani ignorováním reality, ale hlubokým vědomím, že Pán Bůh má naše životy ve svých rukou a že je dobrý navzdory tomu, že život a okolnosti někdy bolí. Je normální prožívat strach, ale strach a panika nás nemá ovládnout, a v tom si sami nepomůžeme. Potřebujeme jak Pána Boha, tak společenství církve.

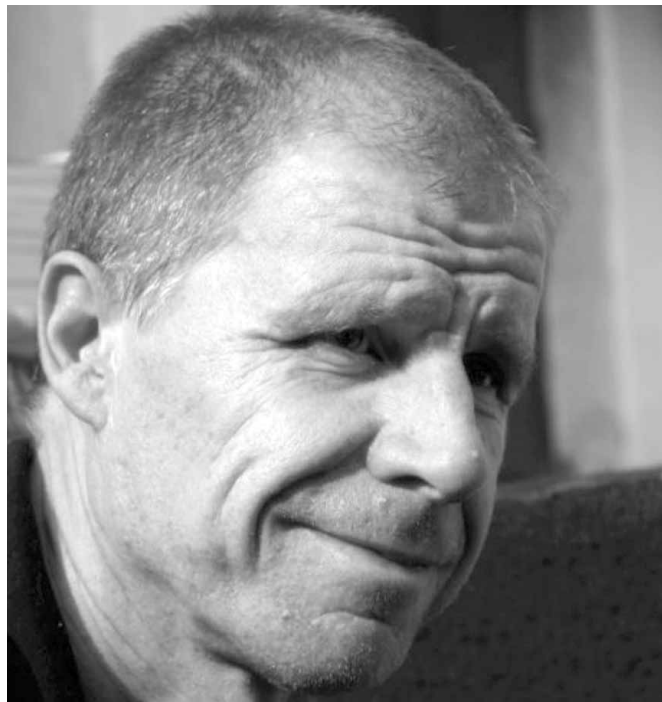
Se znepokojením sleduji veliký nárůst různých konspiračních teorií, které si mezi sebou přeposílají i křesťané a která bagatelizují covid-19. Prosím, ptejte se po původu informací, přemýšlejte, kdo je šíří, a pokud je sdílíme, velmi vážme, co přeposíláme. Je omezena naše svoboda, ale nesrovnávejme to s dobou totality. Nerespektování nařízení nošení roušek nebo sociální izolace skutečně není projevem toho, že posloucháme „Boha více než lidi“, ale obyčejné hlouposti a nezodpovědnosti.

Právě v této době se mohou a vlastně musí naše sbory projevit jako skutečná rodina. Řada lidí se ocitne v sociální izolaci, a i když telefon nenahradí osobní návštěvu, nepůjde-li to osobně, cíleně kontaktujeme především osamělé. Oni sami si o kontakt většinou neřeknou. Spolu s kontakty budme proaktivní s nabídkou praktické pomoci. Doporučuji den nezačínat četbou o počtu nakažených, ale... však víte čím. V mnoha sborech se v první vlně osvědčily nejen on-line bohoslužby, ale i různé formy on-line biblických skupinek. Protože se nebudeme moci scházet, pokračujeme v této formě. Nepodceňujeme seniory, že „na to nejsou“. Jsou často flexibilnější, než si myslíme! V našich sborech je řada zdravotníků a členů ZIS, podpořme je, třeba „jen“ poděkováním. Modleme se za regionální či celostátní politiky, kteří v našich

sborech působí a kteří vlivem pandemie budou stát před nelehkými volbami. Stejně tak se modleme za učitele, kteří se opět ocitají v nestandardní situaci, i za rodiny, které v důsledku karantény musí čelit náročným výzvám. Přinášejme na modlitbách náš stále více se polarizující národ. V neposlední řadě se ptáme, co nás touto situací Pán církve učí.

Vždy, když došlo k nějakému otřesu, nejen společnost, ale i církev si ohmatala svoje základy. Kdyby se někdo ve vašem městě zeptal, co je církev, mnozí by asi ukázali

na místní kostel nebo na vaši modlitebnu. Jaksi automaticky si lidé spojují církev s „kde“, tedy s místem. Jenže církev v původním slova smyslu spíše ukazuje na „kdo“ nebo „kteří“. Ekklézia v původním významu znamenala ty, kteří jsou svoláni za nějakým cílem. Církev je tedy především svolání těch, kdo jsou povoláni Kristem nést evangelium. Tento úkol a poslání zároveň není závislé na místě, jakkoli mít se kde scházet je nepochybně bonus. Proto se nemusíme

bát ani opětovného dočasného uzavření našich sborů, i když se nepochybně jedná o nepřijemný zásah. Církev a sbory s dobrými základy a jasným posláním to ale neohrozí.

Druhá vlna pandemie a její následky budou zřejmě těžší, než tomu bylo před půl rokem. Modlím se, aby to, co prožíváme a prožívat budeme, prověřilo naše základy. Aby to, co není z Pána Boha, odpadlo, a to, co z Boha je, aby vydrželo. Třeba v duchu textu „Přetavím je, jako se taví stříbro, přezkouším je, jako se zkouší zlato. Ti budou vzývat mé jméno a já jim odpovím. Řeknu: ‚Toto je můj lid.‘ A oni řeknou: ‚Hospodin je můj Bůh.‘“ (Zach 13,9)

Váš v Kristu

David Novák

Mimořádná opatření č. 2

Aneb jak to přežít se školáky

A je to tu zase...

Rodiče školních dětí dostali možnost letního „odpočinku“, aby zvládli podzimní domácí školu. Někteří se během jara zocelili, jiní se ještě nestihli ani vzpamatovat, a zase do toho spadli. Uf, jsem ráda, že mám doma batole a předškolačku!

Často myslím na všechny, kteří vykonávají svou profesi a navrch si přihodili ještě nedobrovolnou denní pedagogickou praxi. Úplně si představuji, jak asi vypadá domácnost, ve které se potřebují děti učit a dospělí efektivně pracovat. Do toho vařit, prát, uklízet, kontrolovat, přesvědčovat, usměrňovat, chválit... a večer se zhroutit na gauč s vděčností za chvilku klidu.

Myslím, že v tomto období je nutné mít nějaký režim, jinak by se z toho člověk zbláznil. I já ho potřebuji, a to doma nemám děti, které bych musela tahat z postele a mávat nad nimi učebnicemi.

Období omezených možností je pro spoustu lidí těžké a přináší mimo jiné i existenční problémy. Nicméně je to čas ke změnám. Ke změnám profesním, osobním, duchovním, vztahovým... Tak do toho pojďme, a v tom svém koronavirovém režimu najděme něco, co třeba dlouho odkládáme, a pusťme se do toho, než budeme zase zahlceni schůzkami a jinými aktivitami. Ať nás v tom Pán Bůh provází.

Martina Caltová

Jaké rituály si doma zavedli Štěrbovi během „lockdownu“?

Milé sestry a milí bratři,

Psát o rituálech v době pandemie, kdy se zdá, že je celý život vzhůru nohama, je výzva. Pravda ale je, že v době karantény, ať už té jarní nebo té aktuální, jejich důležitost, jako rodina, oceňujeme.

Myslím, že jejich důležitost jako první objevil manžel. Konstatoval, že pokud den v karanténě nedostane nějaký řád, propadneme se do úplného zmatku. Brzy jsem uznala, že má pravdu. Vyřešili jsme to tak, že jsme velmi záhy pro nás i děti zavedli režim standardního vstávání do školy a do práce, i když jsme byli pořád doma. Naše práce i domácí škola pak běžela docela předvídatelně včetně pravidelných přestávek a tělocviku, kdy Jirka každý den minimálně půl hodiny děti proháněl kolem domu v podobě „zlého vlka“. Mám doposud dojem, že pohyb opravdu pomohl odventilovat značnou část stresu, kterému člověk v podobných chvílích čelí.

A ještě jeden rituál jsme zavedli. Poprvé v životě jsme s dětmi dokázali systematicky začínat den četbou Bible. Běžně si s nimi čítáme po večerech, a ne vždy na Bibli dojde, ale v karanténě to najednou šlo. A paradoxně právě díky škole. Dcera měla za úkol každý den trénovat čtení a pokyn zněl: „Ať čte cokoli, hlavně ať čte.“ Ukázalo se, že dětská Bible má přiměřeně velká písmenka a v kombinaci s biblickými kvízy, které

jsme objevili na stránkách SCEAV, se nám podařilo docílit i „čtení s porozuměním“. Jak tak píšu tyhle řádky, říkám si, že je to škoda, že ty opravdu dobré rituály člověk často zavádí, až když je v úzkých.
S přáním Božího pokoje,

Eva Štěrbová

Jak se mají Kupílkovi?

Jak zvládáme druhou vlnu karantény? Především jsme vděční, že jsme (alespoň zatím) všichni zdraví!

O jarní karanténě jsme se s dětmi snažili mít každý den nějaký pohyb-chodili jsme na vycházky nebo jsme doma společně cvičili. Teď bychom v tom chtěli pokračovat. Jinak nás pozitivně překvapily školy našich dětí :-). Na rozdíl od jarní karantény tentokrát mají v podstatě plný online rozvrh-včetně online tělocviku, výtvarné či hudební výchovy :-).

Jolana Kupílková

Svatba v době koronavirové

Svědectví Veroniky Váňové – Pavlíčkové

Přišlo jaro 2020 a různá covidová omezení. Měla jsem všechno, co jsem potřebovala, ale chyběla mi osobní setkání s kamarády a rodinou. Ještě že máme ty mobily a internety. Mými hlavními sociálními kontakty se najednou staly ty pracovní. Letošní nepříznivá situace vlastně nahrála ke sblížení s mými kolegy a nejistota doby otevřela spousty hlubších rozhovorů, za které jsem byla moc ráda.

Při tom všem jsme také chystali naši letní svatbu. Často jsme museli měnit plány podle nových nařízení, ale díky Bohu nám nakonec šla organizace překvapivě hladce. Měli jsme štěstí na flexibilní lidi.

Dojímala mě pomoc a podpora mých přátel a rodiny, například když mi kamarádky uspořádaly zkoušení svatebních šatů v době, kdy byly všechny obchody zavřené. Další kamarádi zase nacvičili naše oblíbené chvály a zahráli je na svatebním obřadu. Svatbu jsme si moc užili. Byl to velký doják, vidět se s většinou po čtvrt roce opět naživo.

Veronika Váňová

Virtuální svět mládeže a dorostu

Online Mládež

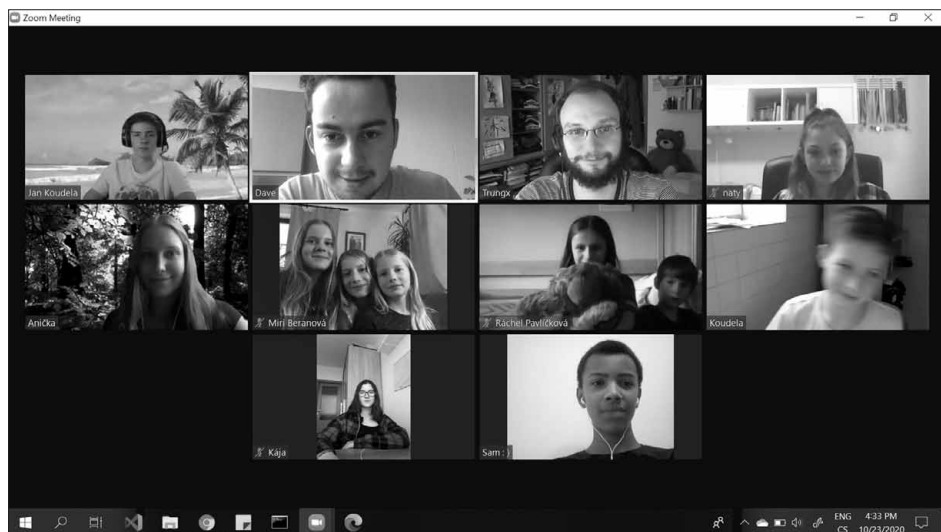
„Haló! Slyšíte mě? Ted' jo! Ted' se sekáš a není ti rozumět!“ To je jen několik z nejčastějších hlášek posledních mládeží. Díky Bohu můžeme využívat moderní techniku k tomu, abychom se mohli setkávat i v době, kdy je osobní setkání znemožněno vládními nařízeními. Přes občasné technické problémy se nám daří se scházet v počtu, který je od začátku roku celkem pravidelný, a to 7 mládežníků a mládežnic. Rozhodli jsme se, že se budeme věnovat biblické knize Zjevení Janovo. Je to kniha, která je plná obrazů, symbolů a náznaků, mnohdy vypadá jako katastrofický scénář konce světa. Každou mládež se ale přesvědčujeme o tom, že je to svědectví o naději a Boží lásce k lidem, nepropadáme strachu či beznaději, ale s nadějí hledíme vpřed. Celá mládež není ale jen o duchovním programu. Společný čas využíváme ke sdílení, modlitbám a dokonce i hram, které bychom nemohli praktikovat při osobním setkání.

Kdokoli by se chtěl zúčastnit našich setkání a spadá do mládežnické věkové kategorie (tj. mezi 16 a cca 25 lety), bude mezi námi vítán. Stačí se přidat do facebookové skupiny „Soukenická mládež“, kde se již dozví vše potřebné.

Peki Němeček

Online Dorost

Začátek září klasicky znamená i začátek dorostu. Jelikož byla situace ještě více méně dobrá, tak jsme se scházeli v soukenické na dvoře a snažili se s běžným dorostem pokračovat. Nicméně vzhledem k zhoršující se situaci nás nepřekvapilo, když jsme jednoho dne zjistili, že se na dorost již nebudeme moci normálně sejít.

Dorost se tedy přesunul online a já jsem velmi rád, že žijeme v době, která schůzky přes počítač umožní. Běžná schůzka se skládá ze tří částí. Během první části zpíváme a povídáme si o tom, kdo měl jaký týden. Zpívání jsme bohužel z online schůzek vyřadili, protože přeci jenom chvíli trvá, než se zvuk od jednoho dorostence přesune k druhému, a tedy zpívání by nebylo příliš sladěné. Na druhou stranu díky tomu máme alespoň více času na diskuzi o tom, co nám udělalo radost a co třeba naopak ne. Další část je duchovní program. Ten si myslím, že se nám dělá snadněji než běžně, především díky možnosti sdílet obrazovku například s biblickými texty. Poslední část jsou hry. I přes počítač lze hrát překvapivě množství her. Například jsme teď hráli hru, ve které jeden dorostenec dostal slovo a to měl za úkol nakreslit, aby ho ostatní uhádli.

Těšíme se, až se zase budeme moci běžně scházet, ale zároveň jsme rádi za možnost scházet se dál online.

David Košťál

Členské shromáždění napotřetí!

V neděli 4. října 2020 to vyšlo!

Bylo to letos docela dobrodružné scházení. Napoprvé, tedy v březnu, nám Členské shromáždění zhatila první vlna pandemie. Napodruhé jsme si k nezdaru dopomohli sami. To, čeho se volební komise dlouhé roky obávala, se letos poprvé vyplnilo. Sešlo se nás málo, tedy méně než polovina. Určitě k tomu dopomohlo mnoho faktorů. Někteří se i přes zmírnění protipandemických opatření vyhýbali velkým davům, někteří chtěli tohoto zmírnění využít a prodloužit si prázdniny, někteří možná spoléhali na to, že přijdou všichni ostatní, někteří se o druhém pokusu ani nedozvěděli. A určitě je mnoho dalších důvodů, které ale nic nezmění na faktu, že to nevyšlo ani napodruhé. Staršovstvo to ale nevzdalo, a v pověstné hodině dvanácté, tj. den před znovuzavedením přísných protipandemických opatření, jsme se na třetí pokus sešli a v poklidné atmosféře dohodli vše, co bylo potřeba.

Tyhle řádky nepíšu jen proto, abychom si osvěžili paměť, jak vlastně šly ony události za sebou, píšu je spíš proto, abych poštouchla nás všechny k zamyšlení, jak důležité je či není pro nás naše společenství? Jak moc se považujeme za jeho důležitou součást? Případně, co nás do tohoto společenství táhne a co nás od něj naopak odvádí? Čím dalším, kromě účasti na členském shromáždění, bychom v něm mohli být užiteční? Budu moc ráda, když si najdete chvíli času a alespoň na některé z těchto otázek si odpovíte. A mám naději, že není potřeba čekat, až odezní pandemie. I teď lze vzít telefon, být v kontaktu s dalšími sestrami a bratry, lze poslat e-mail nebo dopis (Česká pošta funguje docela spolehlivě). Zkrátka i teď lze zakoušet, že být součástí společenství Božího lidu není důležité jen jeden den v roce při hlasování, ale má význam v každém dnu a v mnohem širší míře. Za sebe říkám, Boží rodina je fakt dobrá rodina!

Petra Veselá

Zpívání koronavirové i jiné

Nová radost z hudby a chvála Bohu v Soukenické

V posledních týdnech a měsících mám pocit, že hudba a zpěv ve sboru zase získávají nový impuls. Jenže je to poněkud nahoru-dolů kvůli karanténním opatřením, které se tu rozvolňují, tu zase zpřísňují.

Už dvakrát jste mohli slyšet, že nám tu zpívala Adéla Bischofová z Trutnova. Silný hlas má od vždycky – když byla maličká, měla jednu dobu zvyk po Broňovi opakovat každé poslední slovo věty při kázání a bylo to opravdu legrační. A nepřeslechnutelné. A taky od malička zpívala, její rodiče ji i její bratry vodili na zkoušky pěveckého sboru hned po návratu z porodnice. A kde se vzala na našich shromážděních? To bylo tak: Už na jaře se rozhodli s tatínkem (nynějším trutnovským kazatelem Pavlem Bischofem) a bratrem Michalem každé nedělní odpoledne zpívat pro potěšení facebookových přátel písně z Kancionálu i jiných křesťanských zpěvníků. Můžete jim napsat, kterou píseň byste si s nimi rádi zazpívali, a oni zpívají a hrají a vy buď to jen posloucháte, nebo si zpíváte s nimi doma. Je to velmi milé a radostné. Doporučuji! Na fb to případně najdete jako Koronavirové zpívání. Takže když jsme chystali svatodušní shromáždění a oslovili jsme hudebníky, náš syn Daniel navrhnul, aby zpívala právě Adéla. Myslím, že to bylo dobré rozhodnutí. Bylo to opravdu živé, k povzbuzení, dobře zahrané i zazpívané.

V létě tu zpívala na dvoře Zlatka Pelikánová ze Zlína a Tomáš Najbrt. Tomáš pro nás složil dokonce novou píseň přímo k tématu kázání! A se Zlatkou se společně písně zpívaly opravdu radostně a od srdce.

Další větší zpívání jsme mohli zažít začátkem října, kdy jsme si připomínali, že Bůh se stará o lidi a dává úrodu. Shromáždění mělo formu mše – tedy pět částí, z nichž každá měla „svou“ autorskou píseň, které tentokrát skládali sourozenci Matulíkovi a slova u dvou z nich dodal Libor Ducheck ze smíchovského sboru. Doprovodná skupina i zpěvačka byly sice opět částečně půjčeny odjinud, ale zdá se, že i tady ve sboru je spousta skvělých hudebníků.

Před nedávnem byl přijat za člena profesionální kytarista Petr Šťastný, máme tady multiinstrumentalistu Pekiho, který skvěle a spolehlivě doprovodí na kytaru, baskytaru i klavír, výborní Šimon Kupilík i Slávek Ščyhol, také Jiří Štěrbá, Honza Koudela, Jana Meierová, Hanka Černá a mnozí další. Takže vás chci povzbudit, abyste se nebáli se zapojit, Daniel, Věra, Petr i ostatní vám budou k pomoci, abyste zjistili, jak na to, aby vás hraní nestresovalo, ale abyste svobodně objevovali novou službu třeba právě pro vás!

A znovu se připomínám taky s naším pěveckým sborem! Jasně, nejsme úplně profesionální těleso, ale chceme pro vás, sebe i Pána Boha zpívat radostně a co nejlíp. Jen je nás tak trochu málo, hlavně v mužských hlasech, a ještě konkrétněji v tenorech. Muži – kde jste?! Nabízíme všem zpěvákům, samozřejmě nejen novým tenorům, vlídné zacházení, hezké společenství, skvělou slavnost první i poslední zkoušky sboru v roce, zpívání v církvi, ve věznici, v domově pro seniory, na náměstích... Kde jinde by se vám to stalo?

Hudba a zpívání je prima. Pojdme zpívat a hrát, potěšíme sebe, ostatní i Pána Boha!

Jana Matulíková

listopad
2020

samaří

SOUKENICKÁ 15, PRAHA 1

www.klubsamari.cz

online vždy ve čtvrtek od 18 hodin

12. 11. Co chcete vědět 18 hod. o sociálních službách

Povídání s Mgr. Lucií Mervardovou, ředitelkou neziskové organizace POHODA o tom, proč podporují lidi s mentálním postižením a jejich rodiny, jak to dělají a jak se může zapojit každý, kdo takové práci fandí.

Přes aplikaci Zoom:

<https://feectu.zoom.us/j/8591666258>

26. 11. Špicberky, země 18 hod. půlnočního Slunce

Lukáš a Simona Šimkovi budou vyprávět zkušenosti ze své cesty v roce 2019. O tom, jak Arktida v létě taje, kvete a lidské stavby se řítí dolů.

Přes aplikaci Zoom:

<https://feectu.zoom.us/j/8591666258>

pořadatel: Sbor Církve bratřské v Praze 1

podpořeno granty:

mediální partneři:

Zajímavá zkušenost

Bohoslužby na stanici Českého rozhlasu Vltava

Telefonovala Petra Petříčková, produkční Českého rozhlasu, která mj. připravuje přímé přenosy bohoslužeb a zajišťuje všechny organizační, technické a ekonomické podmínky pro natáčení pořadů redakce náboženského vysílání. Mám s ní už dobrou a letitou zkušenost, když jsme ještě ze smíchovské modlitebny přenášeli přímým přenosem naše bohoslužby.

Volala v pondělí 5. října a potřebovala urgentně na nejbližší neděli připravit rozhlasové bohoslužby na stanici Vltava. Jenomže tentokrát nikoliv z modlitebny, ale přímo ze studia, protože koronavirová opatření v republice i v církvi začala přitvrdovat. Poradil jsem se tedy večer se staršovstvem, vyměnil si službu v Kralupech s Jirkou Košťálem (moc děkuji!) a začal připravovat půlhodinový pořad podle přesného zadání paní produkční.

V neděli 11. října už nejen po celé církvi, ale všude v České republice platil poměrně vtipný zákaz společného zpívání. V rozhlasu ale existovala výjimka, tam ve studiu odděleném od moderátora a technické pracovnice i produkční se zpívat mohlo. Takovou příležitost jsme si nemohli nechat ujít.

Láda Veselý měl už jako sólista, podporovaný ženou Petrou, sjednáno nedělní angažmá v naší modlitebně, musel jsem se tedy poohlédnout jinde. Manželka byla svolná ke všemu, ale jen dva jsme si na to netroufli. Zeptal jsem se dcery, ale ta měla namířeno do svého domovského sboru na Smíchově. Oslovil jsem tedy skvělou zpěvačku a sousedku Renátu Ulmannovou. Radoval jsem, že hned bez rozmyšlení

souhlasila. Když se ale zamyslela, vzpomněla si, že už dříve slíbila cestu na Jižní Moravu, což se nedalo odmítnout. Až na třetí pokus jsme uspěli u našich starých dobrých přátel, se kterými jsme 15 let společně zpívali v jednom pěveckém sboru, většinou pod taktovkou Tomáše Najbrta. Oprášili jsme s Janou a Tomášem Chráskovými několik známých písní, udělali si jednu zkoušku a v neděli o půl deváté ráno jsme čekali před budovou Českého rozhlasu na Vinohradech, až si nás produkční vyzvedne.

Kázal jsem o modlitbě Pána Ježíše, která může změnit naše životy, zpívali jsme k slávě Boží, modlili se, prosili a chválili Boha.

Sice jen v maličkém kroužku studia, ale s nadějí, že nás slyší stovky, možná i desítky tisíc lidí. Neznám statistiky, ale to není důležité. Podstatná zkušenost je vlastně právě v tom, že i docela malé množství křesťanů může oslovit svět, a nejen ze studia...

Bronislav Matulík

Jan Amos Komenský

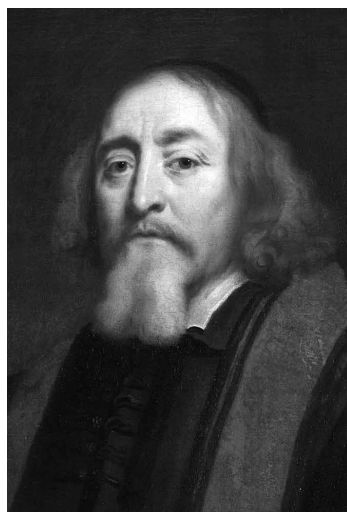
15. listopadu uběhne 350 let od úmrtí posledního biskupa Jednoty bratrské

Výročí Jana Amose Komenského jsme si představovali připomenout podstatně jinak, než co je nám nakonec umožněno. Už na jaře a pak alespoň na podzim jsme chtěli připravit slavnostní bohoslužby, na kterých by zpíval pěvecký sbor spolu s celým shromážděním Komenského písně. Hrát měla nejen Jiřina Dvořáková na varhany, ale také smyčcový kvartet a nějací flétnisti. Chtěli jsme zpívat a hrát u nás v Soukenické, ale i vedle u Klimenta v ČCE.

V září měla přijet měla Effatha a v rámci akce Zažít msto jinak zpívat Komenského Labyrint. To vše se ale nepodařilo, tak jsem byl alespoň vděčný Pánu Bohu, že jsme na konci června u nás mohli připravit v rámci celocírkevní Konference bohoslužbu, kde se Komenského písně zpívaly.

Ale protože přímo v neděli 15. listopadu bude ono 350. výročí úmrtí posledního biskupa Jednoty bratrské, připravíme online bohoslužby, při nichž si budete moci Komenského písně zazpívat a budeme také s pomocí tohoto výjimečného muže kázat evangelium.

Jako ochutnávkou nyní čtème samotný závěr jeho útlého spisu známého pod titulem *Unum necessarium* – Jedno nezbytné, myslím, že nás to může velmi povzbudit:

Nejvíce si máme hledět toho, co je nejvíce nezbytné

„Jedna prázdná stránka mne pobízí dodat o nejdůležitějším užívání Kristova pravidla – tj., aby se člověk spokojil ne s několika málo nebo s jednou z vnějších hodnot /contentum esse... bonis extra sius/, ale SE SEBOU SAMÝM, se svými vnitřními hodnotami /rady, obdarováními – interioribus bonis susis/, o které ho nelze připravit. O tom řekl Kristus: ‚Co prospěje člověku, když získá celý svět, ale ztratí sebe sama?‘ (L 9,25) A naopak: Co mu škodí, když ztratí všechno, ale sama sebe získá? Nic; má-li sama sebe, má vše. To mi připomíná známé slovo Biase, který když ztratil svou vlast Priéné a jiní prchali obtíženi svými cennostmi, odpověděl na otázku, proč si nic svého s sebou nevzal: ‚Vždyť já mám s sebou všechnen svůj majetek.‘ Měl to ovšem v srdci, ne na ramenou, jak říká Valerius Maximus, mohl to vidět duch, ne oči...

Souhrn této největší moudrosti je:

- I. Nezatěžovat se ničím, co přesahuje životní nezbytnosti, spokojit se s mála věcmi, sloužícími k pohodlí, a chválit Boha
- II. Jestliže ty pohodlné chybí, spokojit se pouze s nezbytnými.
- III. Přijdeš-li i o ně, snaž se zachovat sebe sama.
- IV. Nemůžeš-li ani sebe zachovat, zřekni se sebe, jen abys Boha neztratil.

Kdo totiž má Boha, může všechno postrádat, poněvadž má na věky své nejvyšší dobro s Bohem a v Bohu. A zde je také KONEC všech potřeb a přání.“

Bronislav Matulík

Seniorská dovolená 2020

Diakonie CB již dlouhodobě pořádá každoročně, obvykle v červnu, dovolenou pro seniory. Letos z důvodu koronavirové krize byla přesunuta na konec září. Senioři z celé republiky přijížděli během dne 22. 9. na chatu Cihelny v obci Zadov na Šumavě. Večer jsme se všichni sešli, abychom se představili. Dále byly projednány organizační věci, tj. režim dne, přidělení účastníků nemajících auto k těm, co auto mají pro účast na odpoledním programu (výlety, návštěvy sklárny ve Staších, návštěva muzea Šumavy v Kašperku).

Ráno jsme začínali modlitební chvilkou v 7.30 hodin. Úvod k modlitbám měli bratři Ondřej Kymel, Lukáš Skala, Václav Kyslík, Slávek Kult, Petr Raus, Jiří Tesárek.

V 8.00 – 9.00 hodin byla snídáně.

V 9.30 hodin začínal dopolední program:

- 23. 9. měl slovo kazatel Ondřej Kymel z Písku na téma: „On to všechno dokoná“.
- 24. 9. bylo promítání hosta kazatele Pavla Féra z Husince, téma: „Jižní Súdán“.
- 25. 9. měl slovo místopředseda Rady CB Petr Raus na téma: „Jaký dopad má koronavirus na církev“.
- 26. 9. měl slovo Lukáš Skala z Veselá nad Lužnicí na text z Filipským 4,4-7. Připomněl tři příkazy: radost, mírnost, důvěra.
- 27. 9. nedělní kázání v Husinci. Kázal kazatel Ondřej Kymel na téma: „Náman syrský“.
- 28. 9. měl slovo kazatel Ondřej Kymel na téma: „Povzbuzení ke službě“.

V 12.00 – 13.00 hodin byl oběd.

V 14.00 sraz u aut a odjezd na výlet nebo skláren či muzea – podle počasí:

- 23. 9. výstup na hrad Kašperk. Jen malá skupina absolvovala prohlídku hradu.
- 24. 9. Jezerní slat', obora (procházka kolem jelení obory a obory rysa ostrovida). Zakončeno v Kvildě v cukrárně.
- 25. 9. návštěva rodinné firmy (sklářny) ve Staších. Předvádění výroby püllitru a ptáčka. Opět zakončeno ve Vimperku v cukrárně.
- 26. 9. návštěva muzea Šumavy v Kašperských horách. Opět jsme skončili v cukrárně.
- 27. 9. odjezd na Churáňov a procházka lesem zakončená cukrárnou.
- 28. 9. volno.

V 18.00 – 19.00 hodin byla večeře.

V 19.15 večerní program:

23. 9. svědectví diakonky Dagmar Průškové a o práci Diakone v naší církvi, dále měl slovo Lukáš Skala na text 1. list Petrův 1,13-21.
24. 9. měl slovo kazatel Ondřej Kymel na text Matouš 5,13-16
25. 9. měl slovo místopředseda Rady CB Petr Raus na téma: „Mediální komunikace“.
26. 9. měl slovo kazatel z Klatov Olin Kadlec na téma: „Tajemství hory“ s promítáním hor, o kterých mluvil.
27. 9. měl slovo Lukáš Skala, podobenství O marnotratném synu (Lukáš 15, 11–32).
28. 9. svědectví a zkušenosti několika účastníků dovolené.

Večer jsme vždycky končili modlitební chvilkou. Také jsme hodně zpívali za doprovodu bratra Jirky Tesárka.

Díky patří všem organizátorům: diakonce Dagmar Průškové, Ondru Kymlovi a Lukáši Skalovi, že jsme se měli na dovolené tak dobře. Největší dík patří našemu Pánu za to, co jsme mohli přijmout, také za to, že nikdo neonemocněl a všichni jsme se mohli vrátit ve zdraví do svých domovů.

Z textu je zřejmé, že jsme zažili požehnané chvíle a můžeme se těšit, dá-li Pán, že se opět za rok sejdem.

Lydie Šímová

Ze staršovstva

Správa sboru – staršovstvo projednalo, jak v čase nouzového stavu bude pečováno o členy sboru a zajišťovány potřebné služby.

Nedělní bohoslužby – bohoslužby včetně hudebního doprovodu budou přenášeny online podle nařízení vlády. Opět připravíme i online Večeři Páně v rámci rodin.

Týdenní program sboru – staršovstvo schválilo již na jaře dobře vyzkoušený týdenní program prostřednictvím webových stránek sboru:

- Pondělí – video pozdrav Radka Novotného.
- Úterý – biblická: text a audio – Bronislav Matulík a další sloužící.
- Středa – pastýřský list správce sboru.
- Čtvrtek – video pozdrav Tomáše Trávníčka.
- Pátek – video pozdrav Petry Veselé, Jany Matulíkové, Davida Košťála, Jindřicha Koudely, Pekiho Němečka, Ondřeje Pavlíčka aj.
- Sobota – den ustání a klidu.
- Neděle – video-bohoslužba + audio.

Rozdělení členů sboru ke kontaktování – kazatelé, starší sboru a vedoucí skupinek dostanou za úkol udržovat telefonicky a mailem svěřené sestry a bratry, aby na nikoho nebylo zapomenuto.

Pomoc potřebným – staršovstvo projednalo, jak budeme jako sbor pomáhat v čase nouzového stavu jeden druhému a také ostatním lidem, se kterými žijeme.

Pomoc v rámci sboru – lidem v hmotné, duchovní i psychické nouzi nabízíme, aby se hlásili u kazatelů sboru.

Pomoc v rámci města (Praha, Neveklov, Kralupy, St. Boleslav) – nabídneme Městskému úřadu duchovenskou pomoc a vstoupíme v jednání o tom, co by od nás aktuálně potřebovali.

V Praze se očekává velká krize s bezdomovci – poradíme se se specializovanou organizací, např. Naděje či Charita, a pokusíme se pomáhat skrze tyto organizace, která mají s touto skupinou obyvatel zkušenosti.

„Fond“ v Soukenické – vytvoříme malou zásobu jídla pro ty, co občas přicházejí.

Rodiny s dětmi a matky samoživitelky – chceme registrovat v rámci sboru a našich přátel lidi v akutní nouzi a prakticky pomáhat. Obrátíme se také na potravinovou banku.

Služba správce sboru a organizace služby sboru od 1. 9. 2021 – staršovstvo projednalo dokument o spolupráci od 1. 9. 2020. Staršovstvo i Bronislav Matulík tímto vyjádřili souhlas s pokračující spoluprací.

Ukončení členství – sestra Kostadinová se přestěhovala zpět do Bulharska. Na základě jejího dopisu a žádosti souhlasí s jejím vyjmutím z evidence.

Další setkání staršovstva – online setkání staršovstva proběhne ve čtvrtek 5. 11. 2020 v 18.00.

NAROZENINY

Potzová Naděžda	2. 11.
Mohrová Milada	4. 11.
Beranová Alena	10. 11.
Melicharová Zdeňka	10. 11.
Němeček Petr	10. 11.
Brou Marta	13. 11.
Pavlíček Ondřej	14. 11.
Pavlíčková Milada	17. 11.
Nováková Anna	18. 11.
Bíbová Jana	28. 11.
Štěrba Jiří	28. 11.
Koňáková Milena	29. 11.
Rech Michael	30. 11.

Mimořádná shromáždění

Online bohoslužby – v listopadu, zdá se, budou všechny nedělní bohoslužby mimořádné – totiž v tom, že se nebudeme moci sejít v naší modlitebně, ale že budeme v rámci omezení pohybu i shromažďování moci mít bohoslužby jen online. Jsme ale obdarováni moderními technologiemi. V 9.00 hodin lze poslouchat rozhlasové bohoslužby na Vltavě, na ČT 2 televizní bohoslužby, občas celocírkevní bohoslužby na webu Církve bratrské atp. Pro nás bude každou neděli připraveno zvěstování evangelia ze Soukenické a první neděli v měsíci i s Večeří Páně.

Pravidelná shromáždění

Neděle	Online bohoslužby (10.00 hodin) – video a audio
Pondělí	Video pozdrav Radislava Novotného
Úterý	Biblické studium: text a audio – Bronislav Matulík
Středa	Pastýřský list správce sboru
Čtvrtek	Video pozdrav Tomáše Trávníčka Online mládež (18.00 hodin)
Pátek	Video pozdrav P. Veselého, J. Matulíkové, D. Košťála, J. Koudely, P. Němečka, O. Pavlíčka ad. Online dorost (16.00 hodin)

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXX
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Martina Caltová, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800